

Trôi

Linh đã ngồi đầy được cả tiếng đồng hồ rồi, chỉ ngồi vậy và ngửi cái mùi hương thoang thoảng của hoa sữa cuối thu. Mấy hôm nay Hà Nội đã se se lạnh, cái cảm giác trống trải đôi khi vẫn cuốn lấy nó. Thỉnh thoảng nó vẫn nhớ về cậu như một miền kí ức mãi không thể lãng quên. Không biết đã bao nhiêu chuyến xe 27 đã chạy qua, nhưng nó thật sự chẳng muốn lên đó, cũng giống như bước vào đời vậy mọi người đều cố bon chen xô đẩy để tìm cho mình một chỗ đứng an toàn, thì người ta vẫn cứ nhường ghế cho người già hay phụ nữ mang thai đấy nhưng rõ là họ chẳng thoải mái gì. Cảm giác ngồi ở đây thoải mái, dễ chịu hơn nhiều, với lại chiều nay Linh cũng không phải lên lớp.

- Cậu định ngồi đây đến bao giờ thế? - là Quân cậu bạn cùng lớp

- À ừ, xe tớ đến rồi. Tớ đi bây giờ đây.-Linh đứng giậy phót lên xe 32, chỉ là tránh cậu thôi chứ lát lại phải bắt thêm chuyến nữa.

Thật ra trong lớp Linh chơi với mỗi cái Uyên, những người khác trong lớp nó không quan tâm lắm. Cũng không hiểu tại sao nhưng từ khi rời khỏi ngôi trường cấp 3 nó như một con người khác, cô độc hơn và trầm lắng hơn, nhưng điều đó không làm nó bận tâm lắm vì nó thấy thoải mái, thế là đủ. Quân là người mà Uyên thích, nó cũng không rõ lắm nhưng tình cảm của Uyên đến khá nhanh và cũng khá là dễ thương. Cũng chính vì vậy mà nó hạn chế tiếp xúc với Quân hơn, nghe thì hơi vô lí nhưng nó thật sự là một đứa rất nhạy cảm.

Tối mưa tầm tã, ì ạch mãi nó mới lết ra được khỏi nhà để đến chỗ làm. Thề là nó chỉ muốn nghỉ quách đi cho xong nhưng nghĩ đến quần áo dày dộp đông là đành ngậm ngùi đi làm tiếp (:3 nó cũng là coan gái mà...).

Quán vắng. Hẳn là thế rồi, mưa như này cơ mà. Nhưng mà sao rôn rả thế này mấy lão bà bà trong quán hôm nay còn xúm hết vô quây pha chế chứ. Chỉ có hai trường hợp xảy ra thôi : một là, hôm nay con trai ông chủ lại rảnh rỗi sinh nông nổi ghé qua tiệm chơi. Hai là, quán mới có nhân viên và tên này nhất định là nhan sắc k đến nỗi nào rồi.

Quả nhiên trời tính không bằng nó tính, quán có nhân viên mới – là Quân. Vâng là Quân!!!

Thề là mắt nó suýt rớt ra ngoài. Quân biết pha chế (ông chủ thì siêu khó tính) , Quân là nhân viên mới, Quân Quân Quân...sao lại là Quân??? Uyên mà biết chuyện này lại ăm lêm cho mà xem, nghĩ thôi đã đau đầu rồi. Nó lôi Quân ra một góc, mặt đau khổ

- Làm thế nào cậu xin được vào đây vậy?

- (cười nham hiểm)

- Trời ơi, cậu không ngạc nhiên gì sao hay là cậu biết tôi là đây từ trước ?

- (vẫn cười)

- Nếu Uyên mà biết...

- Dừng cho Uyên biết, thế nhé

Quân khẽ nháy mắt rồi bỏ vào trong để cho nó đứng đó, mặt dần thối.

Cứ thế mối quan hệ của nó và Quân ngày càng...lạ, không chỉ làm chung chỗ làm, Quân thường mua vài thứ rồi bí mật nhét vào cặp nó, qua đi làm cùng nó (dĩ nhiên nó không đồng í nhưng tên này dai như đĩa í), về cũng đi cùng đường rồi buôn đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Không chỉ nó mà hình như cả Uyên cũng nhận ra sự kì lạ giữa nó và Quân, à không đúng hơn là của Quân với nó. Không hẳn là ảo tưởng đâu, nó thật sự là đang sợ Quân có tình cảm với nó, và nó cũng sợ Uyên giận nữa. Nó không phải tuýp người thích làm tổn thương người khác cũng không muốn phải vướng vào những mối quan hệ phức tạp

Lại một chiều mưa Hà Nội...

- Bạn dùng gì ạ?

- Một ly đen nóng và một lát chanh tươi nhé.

Nó suýt đánh rơi cái ly trong tay, giọng nói ấy, cả cách gọi cà phê và chanh

tươi, chỉ có thể là Khang thôi. Bối rối, lo lắng, hang tá cảm xúc lẫn lộn, nó thật sự không dám nhìn về cậu. Nhưng cho đến khi bắt gặp ánh mắt cậu, nước mắt nó bỗng nhiên rơi, nó không hiểu sao mình lại yếu đuối đến thế, tại sao lại dễ dàng khóc vì cậu như thế. Chỉ bao nhiêu đó thôi cũng đủ để Khang hiểu hết tất cả, cậu bước đến bên một nhân viên trong quán lịch sự nhờ xin phép cho nó được nghỉ buổi hôm nay rồi nhẹ nhàng nắm tay nó bước đi, ngoan như một chú mèo con nó cứ thế đi theo Khang. cả ngày hôm ấy cả hai cứ thế dạo khắp Hà Nội mà không nói với nhau một câu nào, nhưng rõ là cả hai đều tự hiểu tất cả đã trở lại y như cũ. Khang đạp xe lướt qua một cô bán hoa hướng dương, nó khẽ nhìn theo và cười rất tươi, ” cậu ấy quay về rồi ”...

- Cậu hôm qua là ai thế? - Quân hỏi nó mắt không rời khỏi mấy hộp cà phê trên tủ

- Là bạn. - nhắc đến Khang tự nhiên nó mỉm cười

- Là bạn thật nhé.

Sự nghiêm túc của Quân làm nó hơi giật mình, nhận thấy nét buồn trong mắt Quân nó thật sự không biết làm sao. ” Là bạn trai tớ ”, nó nói nhanh rồi cố chạy đi tìm việc gì đó để làm.

Hôm qua khi Khang dẫn nó đi Quân cũng xin nghỉ, đạp xe theo nó như một tên điên khắp Hà Nội để rồi nhìn thấy nét hạnh phúc trên khuôn mặt nó. Có cái gì đó khó chịu len lỏi khắp nơi, Quân còn không biết mình về nhà lúc mấy giờ, sáng hôm nay cậu phải cố gắng lắm mới ra khỏi nhà được để gặp nó để nghe nó giải thích tất cả, khi nó nói tên con trai ngày hôm qua là bạn Quân đã vui biết bao nhiêu, nhưng cuối cùng câu trả lời của nó vẫn khiến cậu buồn như thế nào.

Quân xin nghỉ việc, dù có muốn hay không Quân vẫn không thể cứ cố tình xen vào cuộc sống của nó khi mà ở đó không có chỗ dành cho cậu. Có những thứ có thể thay đổi được nhưng cũng có những thứ sẽ mãi luôn ở đó đúng vị trí mà nó từng có...